YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2011. január 27.[1]

1. A jelen fellebbezés a dömpingellenes vám számítására abban az esetben alkalmazandó szabályokat érinti, ha az érintett termék nem piacgazdasággal rendelkező államból származik.

2. A 384/96/EK tanácsi rendelet[2] feljogosítja az Európai Bizottságot és az Európai Unió Tanácsát, hogy pénzbírságot szabjon ki azon vállalattal szemben, amelyiknek az Európai Közösségbe irányuló behozatala dömpingelt, azaz lényegében akkor, ha az értékesítés alacsonyabb áron történik annál, mint amelyen az érintett árut e vállalkozás a hazai piacán értékesíti.

3. Az alaprendelet értelmében ezt a gyakorlatot csak akkor lehet szankcionálni, ha teljesül a következő két feltétel, nevezetesen egyfelől, ha az érintett terméket az úgynevezett „rendes" értékénél alacsonyabb áron értékesítik a Közösségben, és másfelől, ha ez a gyakorlat a Közösségnek kárt okoz.

4. Az első feltétel igazolásához tehát annak az árnak, amelyen az érintett terméket a Közösségben értékesítik, azaz az exportárnak a termék rendes értékével történő összehasonlítása szükséges. Ezen összehasonlításhoz szükséges az ezen értékeknek az előzetes meghatározása. Az alaprendelet rögzíti az e számításhoz alkalmazandó kritériumokat.

5. Ami a rendes értéket illeti, az főszabály szerint azzal az árral egyenlő, amelyen az érintett termék az exportáló államban értékesítésre kerül. Ugyanakkor, ha ez az ár nem ismert vagy nem állapítható meg, mert a vállalkozás nem forgalmazza az érintett terméket a saját államában, vagy nem rendelkezik piacgazdasággal, az alaprendelet más kritériumokat határoz meg, amelyek között utolsóként szerepel a hasonló termékért a Közösségben fizetendő ár, amelyet úgy kell kiszámolni, hogy egy ésszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

6. Az alaprendelet előírja továbbá az exportár és a rendes érték közötti tisztességes – azaz a kereskedelem ugyanazon szintjén történő – összehasonlítást.

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.) módosításáról szóló, 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 77., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 150. o., a továbbiakban: alaprendelet).

7. A jelen ügy középpontjában az e feltétel tiszteletben tartásának kérdése áll.

8. A Tanács a 1136/2006/EK rendeletében[3], azaz a Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd-re (a továbbiakban: fellebbező) dömpingellenes vámot megállapító végleges rendeletben úgy ítélte meg, hogy az érintett termék rendes értékét – egyéb releváns adat hiányában – a panaszból és a közösségi gazdasági ágazattól származó adatok alapján kell megállapítani. A rendes értéket tehát a közösségi termelők előállítási költségei, adminisztratív és általános költségei alapján állapította meg, amely ésszerű haszonkulcsot is magában foglalt.

9. Ugyanakkor ebből a számításból levonta a közvetlen eladási költségeket, mivel a fellebbező valamennyi termékét – mind a letelepedési államban, mind az exportáló államban – kapcsolt vállalatok közvetítésével értékesítette, vagyis olyan vállalatokon keresztül, amelyeknek a fellebbező a fő részvényese, vagy amelyek neki fő részvényesei.

10. Az exportár a kapcsolt vállalatok által a közösségi piacon a termékért kért értékesítési ár alapján került meghatározásra. Ugyanakkor annak érdekében, hogy az exportár és a rendes érték a kereskedelem ugyanazon szintjén – tehát amikor a termék elhagyja a fellebbező gyártósorát – összehasonlítható legyen, a Tanács kiigazítást alkalmazott az exportár tekintetében oly módon, hogy levonta a kapcsolt vállalatok eladási költségeinek és haszonkulcsának megfelelő százalékot.

11. A Dongguan Nanzha Leco Stationery kontra Tanács ügyben 2009. szeptember 23-án hozott ítéletében[4] az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága elutasította a fellebbező által a végleges rendelet ellen benyújtott keresetet. Megállapította többek között, hogy a Tanács által az exportáron alkalmazott kiigazítás megfelelt az alaprendeletnek.

12. Ezt a megállapítást vitatja a fellebbező a jelen fellebbezés keretében. A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a rendes érték megfelel annak az értéknek, amely akkor áll fenn, amikor a termékek elhagyják a gyártósort. A fellebbező szerint az alaprendelet értelmében a rendes értéknek szükségszerűen azzal az árral kell megegyeznie, amelyen a szóban forgó terméket a belső piacán értékesítené, ha piacgazdasággal rendelkezne.

13. Ebből a fellebbező szerint az következik, hogy a rendes értéket és az exportárat a termék független piaci szereplő számára történő első értékesítésének a szintjén, azaz az utolsó

3 – A Kínai Népköztársaságból származó emelőkaros gyorsfűzők behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló 2006. július 24-i tanácsi rendelet (HL L 205., 1. o., a továbbiakban: végleges rendelet).

4 – T-296/06. sz. ügy, a továbbiakban: megtámadott ítélet.

kapcsolt vállalkozás által történt eladás szintjén kell összehasonlítani.

14. A fellebbező ebből arra következtet, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor is, hogy az exportár kiigazítása – amelynek célja a közösségi piacon történő értékesítés költségeinek levonása – megfelel az alaprendelet azon rendelkezéseinek, amelyek a tisztességes összehasonlítás kötelezettségét előírják.

15. A jelen indítványban ismertetem azokat az okokat, amelyek miatt a fellebbező keresetét mint megalapozatlant el kell utasítani.

16. Álláspontom szerint a fellebbező kereste nem arra irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság azon mérlegelését vitassa, amely szerint a rendes értéket az alaprendelet előírásainak megfelelően számították. A fellebbező keresetében arra szorítkozik csak, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a rendes érték megfelel azon pillanatbeli értéknek, amikor az érintett termék elhagyja a fellebbező gyártósorát, és így a Tanács által az exportár tekintetében alkalmazott kiigazítás megfelelt a tisztességes összehasonlítás követelményének.

17. Álláspontom szerint, mivel a rendes érték számításának jogszerűsége nem vitatott, és az is kétségtelen, hogy a rendes értéket olyan módon határozták meg, hogy megfeleljen a termék azon időpontban fennálló értékének, amikor elhagyja a fellebbező gyártósorát, a fellebbező nem kifogásolhatja, hogy a Tanács az exportáron olyan kiigazítást alkalmazott, amelynek célja az volt, hogy olyan árszintet állapítson meg, amely az említett termék kereskedelmét biztosító kapcsolt vállalkozások beavatkozását megelőzte.

18. Ezen okból azt javaslom, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításával, hogy a vitatott kiigazítás megfelelt az alaprendeletnek.

I – Jogi és ténybeli háttér

A – *Az alaprendelet*

19. Az alaprendelet 2. cikkének (1)–(7) bekezdése meghatározza a dömpingelt termék rendes értékét. E rendelkezések szerint:

„1. A rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a rendes kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik.

[…]

3. Ha a rendes kereskedelmi forgalomban hasonló terméket nem értékesítenek, vagy az nem kielégítő mértékben kerül értékesítésre, vagy ha az adott piaci helyzet miatt ilyen eladások nem teszik lehetővé a megfelelő összehasonlítást, a hasonló termék rendes értékét a származási országban felmerülő előállítási költségnek és az ehhez hozzászámított eladási, általános és adminisztratív költségeknek [helyesen: hozzászámított ésszerű eladási, adminisztratív és egyéb általános költségeknek], valamint a nyereség ésszerű összegének az alapján, vagy a rendes kereskedelmi forgalom keretében egy megfelelő harmadik országba irányuló exportárak alapján kell kiszámítani, feltéve hogy ezek az árak reprezentatívnak tekinthetők. […]

[…]

7. a) A nem piacgazdaságú országokból származó behozatal esetében a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve a Közösséget is – történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a Közösségben ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy észszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

[…]

b) A Kínai Népköztársaságból, Vietnamból, Kazahsztánból és minden, a vizsgálat megindításakor WTO-tagsággal [World Trade Organization, Világkereskedelmi Szervezet] rendelkező nem piacgazdaságú országból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) pontban előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) albekezdésben megállapított szabályokat kell alkalmazni.

[…]”

20. Az alaprendelet 2. cikkének (8) bekezdése a következőket írja elő:

„Az exportár az exportáló országból a Közösségbe exportra eladott áruért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár.”

21. Az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az

összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló eltéréseket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni. A kettős kiigazításokat, különösen az árengedményeket, a kedvezményeket, a kereskedelem szintjét és mennyiségét illetően, minden esetben kerülni kell. Ha a meghatározott feltételek teljesülnek, a következő tényezők vonatkozásában kerülhet sor kiigazításra.

[…]

i) Jutalékok

Ki kell igazítani a szóban forgó eladások után kifizetett jutalékok különbségeit. A jutalék fogalma magában foglalja azt az árrést is, amelyet az adott termék vagy a hasonló termék kereskedője akkor kap, ha ez a kereskedő hasonló feladatokat lát el, mint a jutalék alapján dolgozó ügynök.

[…]”

B – *A tényállás és a végleges rendelet*

22. A tényállást és a végleges rendelet tartalmát a megtámadott ítélet 8–24. pontja az alábbiak szerint ismertette.

23. A fellebbező egy, a kínai jog szerinti vállalkozás, amelynek székhelye Dongguanban (Kína) van bejegyezve. Emelőkaros gyorsfűzőket[5] gyárt, amelyeket irattartókban és mappákban a papírlapok rögzítésére használnak.

24. A fellebbező teljes gyártását a World Wide Stationery Ltd[6] részére értékesíti fő részvényese, a Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd[7] közvetítésével. Mind a WWS, mind a LECO Hongkongban (Kína) bejegyzett társaságok. A WWS ezt követően tovább értékesíti a fellebbező termékeit a kínai piacon és Kínán kívülre, az Európai Közösségbe és más harmadik országokba is exportál.

25. 2005. március 11-én a Bizottsághoz panasszal fordult három közösségi gyártó, amelyek együttesen a gyorsfűzők teljes gyártásának több mint 50%-át képviselik a Közösségben. A panaszt az IML Industria Meccanica Lombarda Srl támogatta.

5 – A továbbiakban: gyorsfűző.
6 – A továbbiakban: WWS.
7 – A továbbiakban: LECO.

26. 2005. április 28-án az alaprendelet 5. cikkének megfelelően a Kínából származó gyorsfűzők behozatalára alkalmazandó dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítés[8] jelent meg az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*.

27. E vizsgálati eljárás során a fellebbező kérelmet terjesztett elő annak érdekében, hogy megkapja az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja alapján a piacgazdasági feltételek szerint működő társaság státuszát, és másodlagosan egyedi elbánás iránti kérelmet terjesztett elő ugyanezen rendelet 9. cikkének (5) bekezdése alapján. A Bizottság elutasította az első kérelmet, a másodiknak viszont helyt adott.

28. A vizsgálat során a Bizottság nem tett ellenőrző látogatást sem Dongguanban, sem Hongkongban.

29. 2006. január 26-án a Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó emelőkaros gyorsfűzők behozatalára ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 134/2006/EK rendeletet[9]. Ez a rendelet 2006. január 28-ától kezdődően 33,3% ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki a fellebbező által gyártott gyorsfűzők behozatalára, és 48,1% vámot a Kínából származó összes további gyorsfűző behozatalára.

30. A gyorsfűzők rendes értéke az olyan termelő-exportálók esetén, amelyek – a fellebbezőhöz hasonlóan – nem rendelkeznek a piacgazdasági feltételek szerint működő társaság státuszával, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja értelmében olyan ellenőrzött információk alapján került megállapításra, amelyet egy hasonló államban letelepedett termelő által közölt. A Bizottság ideiglenes döntése értelmében e tekintetben Irán volt a legmegfelelőbb választás.

31. A gyorsfűzők exportára – egyedi elbánásban részesülő exportőrök és a Közösségen kívül letelepedett kapcsolt vállalkozások közvetítésével a Közösségbe irányuló exportértékesítés tekintetében – a Közösségben független vevők részére történő értékesítési ár alapján került meghatározásra, az alaprendelet 2. cikke (8) bekezdésének megfelelően. Ezen belül a fellebbező gyorsfűzőinek exportára azon ár alapján került meghatározásra, amelyet a WWS a Közösségen belül az első független vevő felé alkalmazott, amelyet 12,6%-kal csökkentettek a gyár és a Közösség határa között felmerült költségekre – nevezetesen a szállítás, a biztosítás, az árukezelés, stb. költségeire – tekintettel.

8 – HL 2005. C 103., 18. o.

9 – HL 2006. L 23., 13. o., a továbbiakban: ideiglenes rendelet.

32. A megtámadott ítélet 17. pontjában az Elsőfokú Bíróság továbbá kifejti a következőket:

„Az ideiglenes rendelet szerint a rendes érték és az exportárak összehasonlítását a gyári árak alapján, azonos kereskedelmi szinten végezték. A rendes érték és az exportár tisztességes összehasonlítása érdekében az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésével összhangban figyelembe vették azokat a különbségeket, amelyek állítólag és bizonyítottan is befolyásolták az árakat, valamint azok összehasonlíthatóságát. A felperest illetően kiigazítást hajtottak végre az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján, mivel az exportértékesítés olyan kapcsolt vállalkozás közreműködésével történt, amely az érintett országtól különböző és a Közösségen kívüli országban került bejegyzésre. Ez a kiigazítás azt jelentette, hogy a gyorsfűzők exportárából 18,6%-ot levontak a WWS eladási, adminisztratív és egyéb általános költségeire tekintettel, 1,8%-ot a LECO ugyanezen költségeire tekintettel és 5%-ot e két vállalkozás ésszerű haszonkulcsára tekintettel."

33. 2006. július 24-én a Tanács elfogadta a végleges rendeletet, amelyben a fellebbezőre kivetett végleges dömpingellenes vámtételt 27,1%-ban, míg a többi termelőre 47,4%-ban határozta meg.

34. A gyorsfűzők rendes értékének számítása kapcsán a Tanács a végleges rendeletben – az iráni termelőtől kapott összes információ újraértékelését követően – megállapította, hogy az információk hiányosak és/vagy egymásnak ellentmondók voltak, és ezért a végleges szinten nem lehetett azokat a gyorsfűzők rendes értékének számításához alapul venni. Ezért – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja értelmében – másik ésszerű alapot kellett használni a rendes érték kiszámításához. E tekintetben a végleges rendeletben megállapításra került, hogy egyéb, gyorsfűzőt gyártó harmadik államból származó információ hiányában a Tanács úgy vélekedett, hogy a panaszból és a közösségi gazdasági ágazattól származó adatok jelentették a legésszerűbb alapot a gyorsfűzők rendes értékének a végleges szinten történő meghatározásához. Továbbá a végleges rendeletből következik, hogy kiigazításokat alkalmaztak, hogy érvényesítsenek a vizsgálat során kapott sajátos, igazolt adatokat, nevezetesen az alapanyagok és a fuvardíj árát.

35. Az exportár az ideiglenes rendeletben rögzített eljárásnak megfelelően került meghatározásra.

36. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 24. pontjában így folytatta:

„A végleges rendelet szerint a rendes érték és az exportárak összehasonlítását a gyári árak alapján, azonos kereskedelmi szinten végezték. A felperest illetően a rendes érték és az

exportár közötti tisztességes összehasonlítás érdekében – ellentétben a 2006. március 3-i levelében kifejtett első állításával – a WWS exportárának az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítását elvégezték. A közösségi intézmények megerősítették azt az álláspontjukat, hogy egyfelől a felperes, másfelől a LECO és a WWS közötti kapcsolat hasonlít a jutalék alapján dolgozó piaci szereplőéhez. Ugyanakkor, a felperes 2006. március 3-i levelében felhozott második állításának vizsgálata – a LECO és a WWS egyes eladási költségei kétszeres figyelembe vételére vonatkozóan – megerősítette, hogy elírás történt a költségek számítása során. Emiatt a WWS eladási, adminisztratív és egyéb általános költségeinek levonását 18,6%-ról 3,2%-ra csökkentették. Végül a közösségi intézmények által elvégzett kiigazítás 3,2% levonást jelentett az exportárból a WWS esetén a közvetlen eladási, adminisztratív és egyéb általános költségek címén, míg a LECO esetében 1,8%-ot jelentett ugyanezen a címen, és 5%-ot e két vállalkozás nyerségére tekintettel."

C – *A megtámadott ítélet releváns indokai*

37. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. október 19-én benyújtott keresetében a fellebbező az Elsőfokú Bíróságtól a végleges rendelet rá vonatkozó részének megsemmisítését, és a Tanácsnak a költségek viselésére való kötelezését kérte.

38. A kereset alátámasztására a fellebbező két jogalapot hozott fel. Az első jogalap első része keretében azt állította, hogy a végleges rendelet hibás, mivel megsértette az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését, mivel a közösségi intézmények a gyorsfűzők rendes értékét és exportárát a kereskedelem különböző szintjein hasonlították össze.

39. A fellebbező által előterjesztett érvek és az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó indokai a megtámadott ítélet 34–53. pontjában találhatók. Ezek az alábbiak:

„Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének megsértésére alapított első részről

– A felek lényeges érvei

34 A felperes lényegében azt állítja, hogy az intézmények – azzal, hogy az általa

gyártott gyorsfűzők exportárát kiigazították a közvetlen eladási költségek, az adminisztratív és egyéb általános költségek, valamint a LECO és a WWS haszonkulcsa címén – a rendes értéket és az exportárat a kereskedelem különböző szintjein hasonlították össze, megsértve ezzel az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését.

35 Először is a felperes jelzi, hogy a végleges rendelet szerint a gyorsfűzők rendes értékét a panaszból és a közösségi gazdasági ágazattól származó adatok alapján állapították meg. E tekintetben a felperes azt állítja, hogy e megállapításnak az alaprendelet elvei, és különösen az említett rendelet 2. cikkének (1) és (3) bekezdése szerint kellett történnie. E rendelkezések értelmében a rendes értéknek a termékek nemzeti piaci értékesítési árával kellene megegyeznie, amely végső soron magasabb, mint a gyártási költségeknek az eladási, adminisztratív és egyéb általános költségekkel növelt összege.

36 Érvelése alátámasztásaként a felperes a Bíróság 250/85. sz., Brother Industries kontra Tanács ügyben 1988. október 5-én hozott ítéletére (EBHT 1988., 5683. o., 15–18. pont) hivatkozik, amelyben a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a rendes érték meghatározásának célja az, hogy megállapítható legyen egy termék értékesítési ára úgy, mintha a származási országában vagy az exportáló országban kerülne értékesítésre. A felperes e tekintetben megjegyezte, hogy az általa gyártott gyorsfűzők értékesítési ára a kínai piacon megegyezik a WWS induló árával, mivel – amint azt a Bizottság által a vizsgálati eljárás megkezdésekor neki címzett kérdőív több pontjában is kifejtette – a WWS értékesíti a teljes termelést mind a Kínába, mind az exportra szánt termékek vonatkozásában.

37 A felperes szerint ebből tehát az következik, hogy a közösségi intézmények által a WWS exportárán az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítás – azaz 5% levonás az eladási, adminisztratív és egyéb általános költségek címén és további 5% levonás a LECO és a WWS haszonkulcsa címén – olyan szintre csökkentette vissza az árat, amely megegyezik az azzal az időpontban jellemző árral, amikor a, termék Kínában elhagyja a gyártósort, vagyis az eladási költségeket megelőző árszinttel.

38 Végül a felperes azt állítja, hogy a WWS-nél felmerült eladási, adminisztratív és egyéb általános költségeket az intézményeknek nem csak az exporttevékenység során, hanem a Kínában történt értékesítés során is fel kell számítani a rendes érték meghatározása érdekében. A felperes hozzáteszi, hogy Kínában nincsenek eladási költségei, mivel kizárólag a WWS megrendelésére termel.

39 A Tanács, akárcsak a Bizottság és a többi beavatkozó, vitatja a felperes érvelését.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

40 Elsődlegesen emlékeztetni kell arra, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések terén a Közösség intézményei széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan (a Bíróság C-351/04. sz., Ikea Wholesale ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-7723. o.] 40. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-221/05. sz., Huvis kontra Tanács ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének 38. pontja).

41 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik továbbá, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések terén a közösségi bíróságnak arra kell korlátoznia az intézmények értékelése tekintetében végzett felülvizsgálatát, hogy betartották-e az eljárási szabályokat, a vitatott módszerválasztást megalapozó tények megfelelnek-e a valóságnak, valamint nem történt-e nyilvánvaló hiba e tények értékelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (lásd az Elsőfokú Bíróság T-35/01. sz., Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3663. o.] 48. és 49. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a T-300/03. sz., Moser Baer India kontra Tanács ügyben 2006. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-3911. o.] 28. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez a korlátozott bírósági felülvizsgálat kiterjed különösen a dömpingkülönbözet különböző számítási módszerei közötti választásra, és valamely termék rendes értékének felbecsülésére (lásd a fenti 40. pontban az Ikea Wholesale ügyben hozott ítélet 41. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 Az ítélkezési gyakorlat alapján mind a levélből, mind az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének szerkezetéből kiderül, hogy az exportár vagy a rendes érték kiigazítása kizárólag csak az árakat, és így az azok összehasonlíthatóságát érintő tényezőkre vonatkozó különbségek figyelembevétele érdekében végezhető el (az Elsőfokú Bíróság T-88/98. sz., Kundan és Tata kontra Tanács ügyben 2002. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4897. o.] 94. pontja). Ez azt jelenti más szóval, hogy a kiigazítás célja a rendes érték és az exportár közötti szimmetria helyreállítása, amelynek eredményeként, ha a kiigazítást indokoltan végezték, ez azt jelenti, hogy az helyreállította a rendes érték és az exportár közötti szimmetriát. Ezzel szemben, ha a kiigazítást indokolatlanul végezték el, ez azt jelenti, hogy továbbra is fennmarad a rendes érték és az exportár közötti aszimmetria. (az Elsőfokú Bíróság T-249/06. sz., Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP kontra Tanács ügyben 2009. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-383. o.] 194. és 195. pontja).

43 Az Elsőfokú Bíróságnak tehát erre tekintettel kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy az intézmények által választott összehasonlítási szintet figyelembe vették-e a rendes érték és az exportár számításakor, és ezt követően igazolnia, hogy a

végrehajtott kiigazítás eredményeként e két tényező összehasonlításában a szimmetria helyreállt, vagy épp ellenkezőleg, a kereskedelem különböző szintjein történő összehasonlításhoz vezetett.

44 A jelen esetben a végleges rendelet (22) preambulumbekezdéséből következik, hogy a Kínából származó gyorsfűzők rendes értékét és exportárát az intézmények azonos kereskedelmi szinten hasonlították össze, nevezetesen »ex gyár« paritáson. Ami pedig a felperes által gyártott gyorsfűzőket illeti, a 2006. július 3-i levélben kifejtésre került, hogy e termékeknek mind a rendes értéke, mind az exportára még az előtt meghatározásra került, hogy az értékesítési folyamatba közvetítő piaci szereplő lépett volna be, azaz még azelőtt, hogy a felperes gyorsfűzői értékesítésébe a LECO és a WWS beléptek.

45 Ezután egyfelől az exportárat illetően emlékeztetni kell arra, hogy a felperes nem vitatja, hogy ennek számítása az alaprendelet 2. cikkének (8) bekezdése alapján történt. Ugyanis a felperes – az intézményekkel együtt – elismeri, hogy a gyorsfűzők exportára megfelel annak az árnak, amelyet a WWS alkalmazott a közösségi piacon a független vevőkkel szemben, amint az a végleges rendelet (21) preambulumbekezdésében és erre történő utalással az ideiglenes rendelet (41) és (42) preambulumbekezdésében megállapításra került.

46 A rendes értéket illetően másrészt a felperes úgy véli, hogy ezt az értéket az alaprendelet 2. cikkének (1) és (3) bekezdése alapján kellett volna megállapítani, és így meg kellett volna egyeznie a gyorsfűzőknek a WWS által a kínai nemzeti piacon alkalmazott árával.

47 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának szövegéből következik, hogy a Kínából származó termékek rendes értékének az ugyanezen rendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdésében rögzített szabályok szerinti meghatározása egyedi, sajátos esetekre korlátozott, amelyekben az érintett termelők – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában meghatározott feltételeknek és eljárásoknak megfelelően – igazolt kérelmet terjesztettek elő, annak igazolására, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek velük szemben (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-255/01. sz., Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures és Zhejiang Yankon kontra Tanács ügyben 2003. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4741. o.] 40. pontját).

48 Márpedig a jelen esetben meg kell állapítani, hogy a végleges rendelet (14) preambulumbekezdése szerint a felperes által – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja alapján – előterjesztett kérelmet elutasították. Ezért a felperes gyorsfűzőinek rendes értéke nem

egyezhet meg az e termékeknek a felperes nemzeti piacán alkalmazott árával, azaz a WWS által a kínai piacon alkalmazott árral, mivel az került megállapításra, hogy a rendes kereskedelmi forgalomban nem vett részt a termék.

49 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a felperes által e tekintetben tett, a fenti 36. pontban hivatkozott Brother Industries kontra Tanács ügyben hozott ítélet 15–18. pontjára vonatkozó hivatkozás nem releváns a jelen ügyben. Ugyanis ebben az ítéletben, bár a Bíróság megállapította, hogy az intézmények jogosan számították a Japánból származó behozatal rendes értékét azon az értékesítési áron, amelyet a forgalmazó a nemzeti piacon alkalmazott, ez a megállapítás azon a tényen alapult, hogy Japán piacgazdasággal rendelkező ország.

50 Meg kell állapítani továbbá, hogy a végleges rendelet (17) preambulumbekezdése szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának megfelelően elfogadható alapot alkalmaztak a felperes által gyártott gyorsfűzők rendes értékének kiszámítására. Az ítélkezési gyakorlat szerint e rendelkezés célja pontosan annak elkerülése, hogy olyan árakat és költségeket vegyenek figyelembe, amelyek piacgazdasággal nem rendelkező országokban használatosak, mivel ezek nem a normál piaci erők következtében előálló tényezők (lásd analógia útján a Bíróság C-305/86. és C-160/87. sz., Neotype Techmashexport kontra Bizottság és Tanács egyesített ügyekben 1990. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-2945. o.] 26. pontját és a C-16/90. sz. Nölle-ügyben 1991. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5163. o.] 10. pontját). A felperes gyorsfűzői tekintetében pedig a 2006. július 3-i levélből következik, hogy a rendes értéket hasonló közösségi termelők gyártási, adminisztratív és egyéb általános költségei, valamint ésszerű nyeresége becslése alapján számították ki. Ez a számítás azonban semmilyen közvetlen eladási költséget nem tartalmazhatott, mivel – amint azt a felperes is többször elismeri, nevezetesen a vizsgálat során a kérdőívre adott, a Bizottságnak megküldött válaszaiban, valamint a 2006. június 5-i levélben – a LECO és a WWS végezték a felperes termékeinek értékesítését.

51 Abból a módszerből tehát, amely szerint a felperes gyorsfűzői rendes értékét kiszámították, és különösen abból, hogy a számításban nem vették figyelembe az eladási költségeket, az következik, hogy aránytalanság állna fenn a felperes gyorsfűzőinek rendes értéke és exportára összehasonlításakor, ha az intézmények nem alkalmaztak volna kiigazítást az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján úgy, hogy a felperes gyorsfűzőinek a közösségi piacon történő értékesítéséből adódó eladási költségeket levonták az exportárból.

52 Következésképpen megállapítható, hogy az intézmények nem követtek el nyilvánvaló mérlegelési hibát azzal, hogy az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján kiigazították a felperes által gyártott gyorsfűzők exportárát.

53 A fentiek alapján a felperes első jogalapjának első részét el kell utasítani.”

40. A megtámadott ítélet értelmében az Elsőfokú Bíróság elutasította a felperes kereseti kérelmét, és a felperest a saját, valamint a Tanács, továbbá az IML Industria Meccanica Lombarda Srl, az Interkov spol. s r.o., a MI.ME.CA. és a NIKO – kovinarsko podjetje, d.d., Železniki mint beavatkozók költségeinek viselésére kötelezte.

II – A fellebbezés

A – *A kérelmek*

41. A jelen fellebbezésben a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet abban a részében, amelyben az elutasítja az első jogalapjának első részét, és a fellebbezőt a Tanács és a beavatkozók költségeinek viselésére kötelezi.

42. Továbbá kéri, hogy a Bíróság semmisítse meg a végleges rendeletet abban a részében, amelyben az általa gyártott gyorsfűzőkre az exportár vitatott kiigazítása nélkül kiszámított vámnál magasabb összegű vámot vet ki.

43. A Tanács a fellebbezés elutasítását, és másodlagosan a kereseti kérelem elutasítását kéri. Továbbá kéri, hogy a Bíróság a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

B – *A felek érvei*

1. A fellebbező

44. Fellebbezése alátámasztásaként a fellebbező egyetlen jogalapra hivatkozik, amelyet az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének megsértésére, valamint a „rendes érték” – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerinti – fogalmának téves értelmezésére alapít.

45. A fellebbező azzal érvel, hogy a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság nem biztosít megfelelő joghatást az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerint meghatározott „normál érték” fogalmának.

46. Azt állítja, hogy az ítéletben több alkalommal is elismerésre került, hogy a LECO és a WWS Hongkongban felmerült eladási, adminisztratív és egyéb általános költségei

voltak azok a költségek, amelyek az export- és a Kínában történt értékesítés során felmerültek, és azt a tényt, hogy Kínában nem voltak eladási költségek, nem vitatták.

47. A fellebbező hangsúlyozza, hogy a megtámadott ítélet 50. pontjában az Elsőfokú Bíróság elismeri, hogy a rendes értéket hasonló közösségi termelők gyártási, adminisztratív és egyéb általános költségei, valamint az észszerű haszonkulcs becsült értéke alapján számították ki.

48. A fellebbező megjegyzi, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet ugyanezen pontjában emlékeztet arra, hogy „semmilyen közvetlen eladási költséget nem tartalmazhatott ez a számítás, mivel – amint azt a felperes is többször elismeri, nevezetesen a vizsgálat során a kérdőívre adott, a Bizottságnak megküldött válaszaiban, valamint a 2006. június 5-i levélben – a LECO és a WWS végezték a felperes termékeinek értékesítését".

49. A fellebbező azt állítja, hogy ezzel a kijelentéssel az Elsőfokú Bíróság mérlegelési hibát követett el, mégpedig két okból.

50. Egyfelől az a tény, hogy a LECO és a WWS végezték a felperes termékeinek értékesítését, irreleváns a rendes érték meghatározását tekintve, mivel ez az érték analóg rendes érték lesz, és így nem alapozható a fellebbezőnél felmerült költségekre.

51. Másfelől az az állítás, hogy a LECO és a WWS végezték a felperes termékeinek értékesítését, releváns a fellebbező forgalmazási láncában azon szint meghatározását illetően, amelynek tekintetében az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott rendes érték ténylegesen analóg rendes érték volt.

52. Az Elsőfokú Bíróság e kérdésnek a megtámadott ítélet 46–48. pontjában végzett elemzésében rosszul értelmezte a fellebbezőnek az első fokon előterjesztett érveit.

53. Így – ellentétben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 46. pontjában állít – a fellebbező mindvégig elismerte, hogy a rendes értéket az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján kell meghatározni. Ugyanakkor a fellebbező forgalmazási láncában az analóg rendes értéknek megfelelő szint meghatározását illetően releváns az alaprendelet 2. cikke (1) és (3) bekezdésének megvizsgálása.

54. Továbbá – ellentétben a megtámadott ítélet 49. pontjával – a hivatkozott Brother Industries kontra Tanács ügy releváns, mivel kimondja, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott rendes érték analóg módon megfelel annak a rendes értéknek, amelyet piacgazdasági feltételek mellett állapítanak meg, azaz megegyezik azzal az értékkel, amelyért az első nem kapcsolt személy részére a termék

eladásra kerül. Így tehát tartalmaznia kell a termék értékesítésében részt vevő összes kapcsolt vállalkozás valamennyi eladási, adminisztratív és egyéb általános költségét.

55. Ebből következik, hogy ha egy nem piacgazdaságú állam termelőjének vannak kapcsolt vállalkozásai, amelyek a terméket a belső piacon értékesítik, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott analóg rendes értéknek meg kell felelnie a termelő gazdasági egysége rendes értékének, azaz annak a rendes értéknek, amelyért a termék első alkalommal egy nem kapcsolt személy részére eladásra kerül a belső piacon. A fellebbező esetében ez a szint a „WWS általi átadás" pillanatának felel meg.

56. Márpedig a megtámadott ítélet 44. pontjában az Elsőfokú Bíróság az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjával ellentétes megállapítást tett, mivel azt vélelmezte, hogy az analóg rendes érték az abban az időpontban fennálló szintnek felel meg, amikor a termék Kínában elhagyja a gyártósort.

57. A fellebbező ebből arra következtet, hogy az Elsőfokú Bíróság az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését is megsértette azzal, hogy a megtámadott ítélet 51. pontjának végén és 52. pontjában azt állította, hogy az intézmények nem követtek el nyilvánvaló mérlegelési hibát azzal, hogy e bekezdés alapján a gyorsfűzők exportárát kiigazították a LECO és a WWS exportértékesítési tevékenysége során felmerült eladási, adminisztratív és egyéb általános költségeknek az exportárból történt levonásával.

2. A Tanács

58. A Tanács emlékeztet arra, hogy a rendes értéket gyári árszinten számították ki, azaz gyártási, értékesítési, adminisztratív és egyéb általános költségeket vettek figyelembe, addig a pillanatig, amíg a termék elhagyja a gyártósort, továbbá ésszerű haszonkulcsot is rátettek.

59. Az eladási, adminisztratív és egyéb általános költségeket illetően azt állítja, hogy a közösségi gazdasági ágazattól származó igazolt adatok alapján megállapítható, hogy ezek teljes összege a 16%-ot közelíti meg, amelyből 5%-ot tesznek ki az eladási költségek.

60. A Tanács kifejti, hogy abban az esetben, ha a fellebbezőnél nem merültek volna fel ilyen költségek, akkor az intézmények a képzett rendes értékben csak mintegy 11% összegű költséget vettek volna figyelembe, kizárólag az adminisztratív és általános költségek címén.

61. A Tanács azt állítja, hogy a képzett rendes értéket helyesen számították gyári árszinten egy olyan vállalat esetén, amelynél egyáltalán nem merülnek fel közvetlen eladási költségek a belső piacán történő értékesítés során.

62. Kifejti továbbá, hogy az intézmények az exportárat a WWS által az első független vevő részére felszámított ár alapján határozták meg. Továbbá elmagyarázza, hogy az intézmények a fellebbező által alkalmazott exportárat kiigazították az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján, mivel a fellebbező nem közvetlenül értékesítette független vevők részére a termékeit, hanem a teljes exportértékesítést a Hongkongban bejegyzett két kapcsolt vállalkozásán, a LECO-n és a WWS-n keresztül végezte. A közösségi intézmények ebből arra következtettek, hogy egyfelől a fellebbező, másfelől a kapcsolt vállalkozásai, azaz a LECO és a WWS közötti kapcsolat hasonlít a jutalék alapján dolgozó piaci szereplőéhez.

63. A Tanács azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban a fellebbező vitatta az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítást, azonban nem tagadta, hogy kapcsolata a LECO-val és a WWS-sel hasonlít a jutalék alapján dolgozó piaci szereplőéhez. Mindössze arra hivatkozott, hogy a kiigazítás indokolatlan, mivel a LECO és a WWS mind az exportértékesítésben, mind a kínai belső piaci értékesítésben közreműködtek.

64. A Tanács emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban kifejtette, hogy a fellebbező érvelése két okból is hibás. Először is, az intézmények a rendes értéket nem a fellebbező Kínában érvényesített értékesítési ára alapján határozták meg, hanem az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján. Másodszor, a fellebbezőre az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján megállapított képzett rendes érték semmilyen közvetlen eladási költséget nem foglalt magában. Ezért a rendes érték és a WWS által az első független vevőnek felszámított ár alapján számított exportár között eltérés mutatkozott. A rendes érték csak a gyári árszinten felmerült költségeket tartalmazta, de nem tartalmazott közvetlen eladási költségeket. Az exportár tartalmazta a LECO és a WWS haszonkulcsát is, amelyek jutalék alapján dolgozó piaci szereplőhöz hasonlóan végezték tevékenységüket. A Tanács azzal érvelt, hogy a felmerült eltérés kiegyenlítése miatt került sor az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti vitatott kiigazításra.

65. A Tanács rámutat, hogy érvelését az Elsőfokú Bíróság is követte a megtámadott ítéletben. Azzal érvel, hogy a fellebbező jogi állítása – amely szerint az Elsőfokú

Bíróság nem biztosított megfelelő joghatást az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában meghatározott „rendes érték" fogalmának – megalapozatlan.

C – *A főtanácsnok álláspontja*

66. A fellebbező állítása, miszerint a jelen ügyben a rendes érték a „WWS általi átadás" pillanatának felel meg, egyáltalán nem veszi figyelembe azt a vitathatatlan tényt, hogy a jelen esetben megállapított képzett rendes érték semmilyen eladási költséget nem tartalmazott. Ez ráadásul az Elsőfokú Bíróság ténybeli megállapításainak elfogadhatatlan vitatását jelenti.

69. A Tanácshoz hasonlóan az az álláspontom, hogy a jelen fellebbezést el kell utasítani, egyfelől a fellebbezés tárgyából adódó okból, másfelől az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján az intézményekre háruló azon kötelezettség okán, amely előírja, hogy el kell végezni a szükséges kiigazítást annak érdekében, hogy a rendes érték és az exportár közötti tisztességes összehasonlítás elvégezhető legyen.

70. Ami az első pontot illeti, vagyis a jelen fellebbezés tárgyát, véleményem szerint fontos arra figyelemmel lenni, hogy nagyon körülhatárolt jellege van.

67. A Tanács hozzáteszi, hogy a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felhozott első jogalap keretében nem vitatta azt a módszert, amellyel az intézmények az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerinti képzett rendes értéket kiszámították. Különösen azt nem állította a fellebbező, hogy az intézmények megsértették volna ezt a rendelkezést, vagy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének (1)–(3) pontját azzal, hogy a képzett rendes értékben nem vették figyelembe az eladási költségeket.

71. Egyetlen jogalapként a fellebbező lényegében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a rendes értéket az abban az időpontban jellemző szinten határozta meg, amelyen a termékek elhagyják a fellebbező gyártósorát, és ezért jogszerű az exportár annak érdekében végzett kiigazítása, hogy ezt az árat és ezt az értéket tisztességesen – azaz a kereskedelem ugyanazon szintjén – össze lehessen hasonlítani.

68. Végül az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának megsértésére vonatkozó hivatkozást is el kell utasítani, mivel az kizárólag azon az állításon alapul, hogy a rendes érték megfelel a „WWS általi átadás" pillanatának, ami nyilvánvalóan téves.

72. Először is azzal, hogy a fellebbező erre a jogalapra korlátozta érvelését, nem próbálja bizonyítani, hogy a megtámadott ítélet 44. pontjában rögzített tényleges megállapítás – amely szerint a jelen ügyben a rendes érték azelőtt került megállapításra, hogy az

értékesítési folyamatba közvetítő szereplő megjelent volna, tehát a LECO és a WWS belépése előtt – téves. Meg kell tehát állapítani, hogy a fellebbező a fellebbezésében egyáltalán nem állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság e megállapítása elferdítené a tényeket.

73. Továbbá – álláspontom szerint – nem vitatja a fellebbező az Elsőfokú Bíróság azon jogi értékelését sem, amely szerint a végleges rendeletben a gyorsfűzők képzett rendes értéke az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján került megállapításra.

74. A Tanács az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban előterjesztett ellenkérelmében a rendes érték számítási módszeréhez az alábbi pontosításokat fűzte hozzá. Az ellenkérelem 9. és 10. pontjában kifejtette:

„9. […] A képzett rendes érték gyári árszinten került kiszámításra, és tartalmazta a gyártási, eladási, adminisztratív és egyéb általános költségeket, amelyek addig a pillanatig merültek fel, amíg a termék elhagyta a gyártósort, továbbá ésszerű összegű haszonkulcsot is tartalmazott. Az intézmények az egyes összegeket az alábbiak szerint határozták meg:

– Gyártási költségek: az intézmények a nyersanyagok árát (főleg acéllemezek, acélhuzalok, galvanoplasztika és villamos energia) – amely körülbelül kétharmadát teszi ki a termelés teljes költségének – a kínai árak alapján határozták meg, az egyéb elemek árát pedig a panaszban és más országok hasonló, potenciális termelői által biztosított adatok alapján határozták meg.

– Eladási, adminisztratív és egyéb általános költségek: az intézmények ezeket a költségeket a közösségi gazdasági ágazat igazolt adatai alapján állapították meg, amelyek szerint az eladási, adminisztratív és egyéb általános költségek teljes összege körülbelül 16%. Ugyanakkor az intézmények ebből a teljes összegből 5% összeget levontak eladási költség címén, mivel a vizsgálat során bebizonyosodott, hogy a felperesnél nem merült fel költség ezen a címen. Az eladási, adminisztratív és egyéb általános költségek tehát ténylegesen 11%-ot tettek ki, amely lényegében az adminisztratív és egyéb általános költségeknek felelt meg.

– Haszon: végül az intézmények hozzáadtak 5% ésszerű nyereséget.

10. Következésképpen az intézmények a képzett rendes értéket gyári árszinten számították ki az olyan vállalkozás esetén, amelynek semmilyen közvetlen eladási költsége nem merül fel a belső piacán."

75. A jelen fellebbezésben az általam és a Tanács által alkalmazott értelmezés szerint a fellebbező nem vitatja a megtámadott ítélet 50. pontjában foglalt értékelést, amely szerint a rendes érték – mivel semmilyen közvetlen eladási költséget nem tartalmaz – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának megfelelően került meghatározásra.

76. Más szóval, a fellebbező a jelen fellebbezésben nem vitatja a rendes érték összegét és különösen azt a tényt, hogy a közvetlen eladási költségek címén ezt 5%-kal csökkentették.

77. Ezt az elemzést álláspontom szerint az a tény is alátámasztja, hogy a jelen fellebbezési kérelemben foglalt kérelmekben a fellebbező kifejezetten azt kéri, hogy a Bíróság – amennyiben a jogalapot megalapozottnak találja, és a megtámadott ítéletet hatályon kívül helyezi – semmisítse meg a végleges rendeletet, de csak abban a részében, „amelyben azon vám összegét meghaladó dömpingellenes vámot vet ki a fellebbező által gyártott emelőkaros gyorsfűzőkre, amely vámot akkor kellene fizetni, ha az exportár vitatott kiigazítására nem került volna sor".

78. A jelen fellebbezésben a fellebbező tehát csak azt kéri, hogy az exportár vitatott kiigazítása miatti csökkentést semmisítse meg a Bíróság, és nem kéri a dömpingráta ismételt meghatározását a rendes érték és az exportár újraértékelése alapján.

79. Összefoglalva, a fellebbező egyetlen jogalapja – amelynek címe „nem megfelelő joghatás biztosítása az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában meghatározott rendes értéknek" – nem szándékozik vitatni azt a tényt, hogy a rendes értékből, amelyet azon az áron határoztak meg, amennyibe az érintett termék a közösségi piacon kerülne, levonták a közvetlen értékesítés költségeit.

80. Ezt a jogalapot álláspontom szerint úgy kell értelmezni, hogy – bár a Tanács e költségekből levont bizonyos összeget – az Elsőfokú Bíróságnak el kellett volna ismernie, hogy a rendes érték – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja és a fent hivatkozott Brother Industries kontra Tanács ügyben hozott ítélet alapján – szükségszerűen azzal az árral egyezik meg, amelyen a gyorsfűzők a kínai piacon értékesítésre kerültek volna, ha ez piacgazdasági keretek között működne, és hogy ez az ár szükségszerűen magában foglalja azon társaságok eladási költségeit, amelyek

a termék kereskedelmét biztosítják, mint például a LECO és a WWS, mivel ezek a vállalkozások a gyártó vállalattal egy gazdasági egységet alkotnak.

81. Ez a jogalap – véleményem szerint – nem elfogadható.

82. Igaz, hogy a fent hivatkozott Brother Industries kontra Tanács ügyben hozott ítéletben a Bíróság megállapította, hogy a termelési és az értékesítési tevékenységeknek egy olyan csoporton belüli megosztása, amelyet jogilag különálló, de egymáshoz szorosan kapcsolódó vállalkozások alkotnak, semmit nem változtat azon a tényen, hogy egy közös gazdasági egységet alkotnak oly' módon, hogy a termék rendes értékét nem a termelő vállalkozásnak a forgalmazó vállalkozás felé alkalmazott értékesítési áron, hanem ez utóbbinak egy független gazdasági szereplő felé alkalmazott értékesítési áron kell meghatározni.

83. A kérdés tehát az, hogy – figyelemmel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjára és ezen ítéletre – a Tanács jogosult volt-e a gyorsfűzők képzett rendes értékét csökkenteni a közvetlen eladási költségekkel, azzal az indokkal, hogy magánál a fellebbezőnél nem merültek fel e termékek eladási költségei a belső piacon.

84. Azonban – amint láttuk – ez a kérdés nem merült fel a jelen fellebbezés keretében. Amint azt már megjegyeztük, a fellebbező nem vitatja azt a tényt, hogy a gyorsfűzők rendes értéke az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján került kiszámításra.

85. Szükséges megismételni, hogy a fellebbező érvelése kizárólag annak állítása, hogy az Elsőfokú Bíróságnak – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja és a fent hivatkozott Brother Industries kontra Tanács ügyben hozott ítélet alapján – el kellett volna ismernie, hogy a rendes érték annak a szintnek felel meg, amelyen a termékeket a WWS értékesíti.

86. Ez az érvelés azonban nem követhető, mivel – véleményem szerint – nem teljes, sőt ellentmondásos. A fellebbező nem állíthatja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontját, anélkül hogy vitatná az Elsőfokú Bíróság értékelését, amely szerint a rendes érték – amennyiben kizárja a közvetlen eladási költségeket – e rendelkezésnek megfelelően került meghatározásra.

87. Az Elsőfokú Bíróság – ellentétben azzal, amit a fellebbező érvelése sugall – nem vonatkoztathatott el attól a ténytől, hogy a gyorsfűzők rendes értékét a Tanács az abban az időpontban jellemző szinten számította ki, amikor e termékek elhagyták a fellebbező gyártósorát. Attól kezdve tehát, hogy

véleménye szerint ez az értékelés megfelelt az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában foglaltaknak, ennek következményeit le kellett vonni azzal, hogy az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésében foglalt ésszerű összehasonlítási kötelezettség tiszteletben tartását igazolta.

88. Ezzel áttérek álláspontom második pontjára, amely az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének tartalmára vonatkozik.

89. Ez a rendelkezés azt a kötelezettséget rója az intézményekre, hogy végezzék el az exportár és a rendes érték közötti ésszerű összehasonlítást. Kifejezetten előírja, hogy – a feltétel teljesítése érdekében – az összehasonlításnak ugyanazon a kereskedelmi szinten kell megtörténnie.

90. Mivel a rendes érték az abban az időpontban jellemző szinten került meghatározásra, amikor a gyorsfűzők elhagyták a fellebbező gyártósorát, az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot azzal a vélekedésével, hogy az exportár kiigazítása – amely abban állt, hogy a termékek kereskedelmét biztosító társaságok költségeit és hasznát levonták – megfelelt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének.[10] Ugyanis annak érdekében, hogy a rendes értéket és az exportárat ugyanazon a kereskedelmi szinten – azaz azon a szinten, amely abban az időpontban volt jellemző, amikor a gyorsfűzők elhagyják a fellebbező gyártósorát – össze lehessen hasonlítani, szükségszerű volt az exportár kiigazítása úgy, hogy levonták azokat az árelemeket, amelyek a kereskedelmet a közösségi piacon biztosító kapcsolt vállalkozások közreműködésének feleltek meg.

91. Emiatt azt javaslom a Bíróságnak, hogy a jelen fellebbezést mint megalapozatlant utasítsa el.

92. Amennyiben a Bíróság az álláspontommal egyetért, a fellebbezőt, aki a jelen eljárásban pervesztes lett, a Bíróság eljárási szabályzata 69. cikkének 2. §-a alapján kötelezni kell a saját, valamint a Tanács költségeinek a viselésére.

93. A Bizottság pedig, az eljárási szabályzat 69. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján viseli a saját költségeit.

10 – Lásd ebben az értelemben a C-179/87. sz., Sharp Corporation kontra Tanács ügyben 1992. március 10-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-1635. o.) 16–19. pontját.

III – Végkövetkeztetések

94. A fenti megfontolásokra tekintettel javaslom, hogy a Bíróság az alábbiak szerint határozzon:

– megalapozatlanság miatt utasítsa el a Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd fellebbezését, amelyet az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-296/06. sz., Dongguan Nanzha Leco Stationery kontra Tanács ügyben 2009. szeptember 23-án hozott ítélete ellen nyújtott be;

– kötelezze a Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd-t a saját valamint az Európai Unió Tanácsa költségei viselésére;

– állapítsa meg, hogy az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.